[Cat/Cast] Antirracismo o barbarie

JORDI MAGRINYÀ :: 17/06/2020

Se lamaba George Floyd, y ya es inmortal.

Antiracisme o barbàrie

Es deia George Floyd, i ja és immortal.

El seu nom estarà lligat per sempre a la lluita antiracista, a la lluita per la llibertat, perquè així ho han volgut els seus germans i germanes, que li han retut el millor homenatge que se li pot retre a un oprimit: intensificant la lluita, positivitzant la ràbia i intentant posar l'enemic comú contra les cordes. La seva mort ha estat una gran injustícia, però els militants antiracistes han aconseguit que no sigui en va.

L'origen dels Estats Units d'Amèrica es remunta a uns fets històrics àmpliament estudiats, narrats i fins i tot convertits en producte d'entreteniment:

Els Estats Units és un país aixecat sobre l'extermini dels pobles que vivien en aquelles terres i la mà d'obra esclava importada d'Àfrica, obligada a treballar les terres espoliades als indis per tal d'extreure'n la riquesa. Aquests dos actes de terror són a la columna vertebral del sistema econòmic i social del país.

Els nombrosos treballs dedicats a analitzar aquest període històric, d'una banda, i la manca de treballs, narracions o productes de masses dedicats a analitzar la relació entre els EUA actuals i els de la colonització i l'esclavisme, de l'altra, generen un efecte perniciós; la falsa sensació que hi va haver un tancament d'aquella etapa, un abans i un després que, sovint, s'ubica en l'imaginari col·lectiu en el moment de la victòria del nord sobre el sud, en el marc de la guerra civil americana.

Lluny d'aquesta idea, el sistema d'opressió sobre el qual s'aixeca el sistema econòmic del país, el capitalisme, es manté dempeus, s'ha sofisticat i és condició indispensable perquè aquest sistema segueixi funcionant a ple rendiment.

No és casualitat que la comunitat amb els índexs de pobresa més alts dels EUA sigui la dels descendents dels pobles originaris, els indis: més d'un 25% de les persones d'aquest col·lectiu són pobres. Tampoc no és casualitat que als indis els segueixi la comunitat negra, que supera el 20%, o que la pobresa entre les persones blanques estigui al voltant del 10%.

Tampoc no hi ha casualitat en la composició de la població de reclusos del país, vas comunicant amb la pobresa. Els índexs entre la població nadiua americana i negra es disparen: la població nadiua americana és empresonada 4 vegades més que la blanca, i la població negra -tot i constituir el 12% de la població del país- representa el 33% de la població reclusa.

Es tracta, ni més ni menys, de la perpetuació d'aquell acte fundacional, canviant les cadenes

i els cops de fuet per lleis iguals per a tothom sobre el paper, però amb una aplicació regida sota criteris clarament racistes i classistes; actualitzant el sistema de drets per tal de mantenir la pau social sense posar en risc els privilegis de la classe dominant, és a dir, repartint les molles.

L'assassinat de George Floyd és un dany col·lateral d'aquest ordre establert, víctima de la violència racista necessària exercida amb l'objectiu de mantenir disciplinats els cossos negres, fer-los saber per on poden i no poden caminar, amb quin to han de parlar als blancs, fer-los sentir temorosos i culpables per ser negres, fer-los saber que són una merda. Una disciplina sense la qual tot el sistema econòmic trontollaria.

El sistema capitalista necessita mantenir la major part de la població sotmesa, alienada i mesella per tal de perpetuar-se. I el racisme s'ha demostrat una eina molt útil al llarg de la història per acomplir aquestes finalitats.

Les divisions ètniques amb rerefons econòmic generen un fort sentiment d'adhesió i deshumanització de l'altre. La por de perdre privilegis, poder adquisitiu, estatus o les poques coses que es tenen, sempre alimentada per les classes dominants, fa que una bona part de la classe treballadora accepti les barbaritats que es cometen contra una altra part d'aquesta classe. I que, fins i tot, participi activament en el racisme i ajudi, així, a apuntalar el mateix sistema que l'oprimeix.

El racisme és una manera de fer acceptable allò que en altres circumstàncies seria motiu de rebuig i revolta al cap de pocs segons de produir-se.

Les teories racistes, eugenèsiques, emeses tal com raja, sense cap mena de filtre ni correcció política -no calia-, van fer acceptable l'esclavatge d'éssers humans i es mantenen fortament arrelades en el subconscient col·lectiu, perpetuades i actualitzades amb la subtilitat criminal que permeten els mitjans de masses i la seva propaganda, ara sí, embardissades amb una capa de correcció política. Fins al punt de fer acceptable la mort de desenes de milers de negres al mar Mediterrani. Acceptable en el sentit que aquestes barbaritats no provoquen grans mostres de rebuig, i els carrers disten molt d'estar en flames cada cop que es comet un acte de racisme. Fins fa pocs dies, als Estats Units.

Si avui dia la lluita antiracista és en boca de tothom, és només gràcies a la feina de les militants antiracistes que durant segles han anat fent de contrapès a tota la propaganda i ideologia racista que impregna el capitalisme. Cada un d'ells ha afegit el seu gra de sorra per enfortir la trinxera d'aquest flanc de la lluita de la classe treballadora. De Thomas Sankara a Angela Davis, i de Nina Simone a Patrice Lumumba.

I, com sempre passa quan hi ha revolta, apareix l'oportunisme: els qui mantenen els Centres d'Internament d'Estrangers oberts o deixen morir milers al mar; o callen enfront del racisme institucional exercit pels diferents cossos policials arreu; o dissenyen lleis d'estrangeria; o aixequen murs mortals; o difonen missatges d'odi i criminalització vers les persones en procés de migració, ara, ARA, volen surfejar l'onada. I els podeu veure agenollant-se en senyal de solidaritat amb la lluita antiracista, retirant noms de carrers i estàtues a esclavistes, prometent ampliacions de drets, escrivint piulades de caire antiracista, demanant perdó. Res, RES: són llàgrimes de cocodril, i l'únic que anhelen és

que tot torni a la normalitat, que res no els esquitxi i així poder mantenir les seves poltrones, els privilegis i els sous, allò que s'entén com a pau social. Són part imprescindible del sistema capitalista, gent mesella a les ordres de l'amo.

Contra això, la recepta ja està inventada, i ha dut la lluita antiracista fins al punt on és ara: un moment històric. Lluita, lluita i més lluita. L'única manera d'avançar.

*Jordi Magrinyà, militant d'Endavant

_____

[Castellano]

Antirracismo o barbarie

Se lamaba George Floyd, y ya es inmortal.

Su nombre estará ligado para siempre a la lucha antirracista, a la lucha por la libertad, porque así lo han querido sus hermanos y hermanas, que le han rendido el mejor homenaje que se le puede rendir a un oprimido: intensificando la lucha, positivizando la rabia e intentando poner al enemigo común contra las cuerdas. Su muerte ha sido una gran injusticia, pero los militantes antirracistas han conseguido que no sea en vano.

El origen de los Estados Unidos de América se remonta a unos hechos históricos ampliamente estudiados, narrados e incluso convertidos en producto de entretenimiento:

Los Estados Unidos es un país levantado sobre el exterminio de los pueblos que vivían en aquellas tierras y la mano de obra esclava importada de África, obligada a trabajar las tierras expoliadas a los indios para extraer la riqueza. Estos dos actos de terror son la columna vertebral del sistema económico y social del país.

Los numerosos trabajos dedicados a analizar este período histórico, por un lado, y la falta de trabajos, narraciones o productos de masas dedicados a analizar la relación entre los EE.UU. actuales y los de la colonización y el esclavismo, por otro, generan un efecto pernicioso; la falsa sensación de que hubo un cierre de aquella etapa, un antes y un después de que, a menudo, se ubica en el imaginario colectivo en el momento de la victoria del norte sobre el sur, en el marco de la guerra civil americana.

Lejos de esta idea, el sistema de opresión sobre el que se levanta el sistema económico del país, el capitalismo, se mantiene en pie, se ha sofisticado y es condición indispensable para que este sistema siga funcionando a pleno rendimiento.

No es casualidad que la comunidad con los índices de pobreza más altos de EE.UU. sea la de los descendientes de los pueblos originarios, los indios: más de un 25% de las personas de este colectivo son pobres. Tampoco es casualidad que a los indios les siga la comunidad negra, que supera el 20%, o que la pobreza entre las personas blancas esté alrededor del 10%.

Tampoco hay casualidad en la composición de la población de reclusos del país, vaso comunicante con la pobreza. Los índices entre la población nativa americana y negra se disparan: la población nativa americana es encarcelada 4 veces más que la blanca, y la población negra -aunque constituye el 12% de la población del país representa el 33% de la población reclusa .

Se trata, ni más ni menos, de la perpetuación de aquel acto fundacional, cambiando las cadenas y los latigazos por leyes iguales para todos sobre el papel, pero con una aplicación regida bajo criterios claramente racistas y clasistas; actualizando el sistema de derechos a fin de mantener la paz social sin poner en riesgo los privilegios de la clase dominante, es decir, repartiendo los muelles.

El asesinato de George Floyd es un daño colateral de este orden establecido, víctima de la violencia racista necesaria ejercida con el objetivo de mantener disciplinados los cuerpos negros, hacerles saber por donde pueden y no pueden caminar, con qué to deben hablar a los blancos, hacerles sentir temerosos y culpables por ser negros, hacerles saber que son una mierda. Una disciplina sin la cual todo el sistema económico tambalearía.

El sistema capitalista necesita mantener a la mayor parte de la población sometida, alienada y terca para perpetuarse. Y el racismo se ha demostrado una herramienta muy útil a lo largo de la historia para cumplir estos fines.

Las divisiones étnicas con trasfondo económico generan un fuerte sentimiento de adhesión y deshumanización del otro. El miedo a perder privilegios, poder adquisitivo, estatus o las pocas cosas que se tienen, siempre alimentada por las clases dominantes, hace que una buena parte de la clase trabajadora acepte las barbaridades que se cometen contra otra parte de esta clase. Y que, incluso, participe activamente en el racismo y ayude así a apuntalar el mismo sistema que la oprime.

El racismo es una forma de hacer aceptable lo que en otras circunstancias sería motivo de rechazo y revuelta a los pocos segundos de producirse.

Las teorías racistas, eugenésicas, emitidas tal cual, sin ningún tipo de filtro ni corrección política -no necesario-, hicieron aceptable la esclavitud de seres humanos y se mantienen fuertemente arraigadas en el subconsciente colectivo, perpetuadas y actualizadas con la sutilidad criminal que permiten los medios de masas y su propaganda, ahora sí, enfrascadas con una capa de corrección política. Hasta el punto de hacer aceptable la muerte de decenas de miles de negros en el mar Mediterráneo. Aceptable en el sentido de que estas barbaridades no provocan grandes muestras de rechazo, y las calles distan mucho de estar en llamas cada vez que se comete un acto de racismo. Hasta hace pocos días, en Estados Unidos.

Si hoy en día la lucha antirracista está en boca de todos, es sólo gracias al trabajo de las militantes antirracistas que durante siglos han ido haciendo de contrapeso a toda la propaganda e ideología racista que impregna el capitalismo. Cada uno de ellos ha añadido su grano de arena para fortalecer la trinchera de este flanco de la lucha de la clase trabajadora. De Thomas Sankara a Angela Davis, y de Nina Simone a Patrice Lumumba.

Y, como siempre ocurre cuando hay revuelta, aparece el oportunismo: quienes mantienen los Centros de Internamiento de Extranjeros abiertos o dejan morir miles al mar; o callan frente al racismo institucional ejercido por los diferentes cuerpos policiales partes; o diseñan leyes de extranjería; o levantan muros mortales; o difunden mensajes de odio y criminalización hacia las personas en proceso de migración, ahora, AHORA, quieren surfear la ola. Y los puede ver arrodillándose en señal de solidaridad con la lucha antirracista, retirando nombres de calles y estatuas a esclavistas, prometiendo ampliaciones de derechos, escribiendo Tweets de carácter antirracista, pidiendo perdón. Nada, RES: son lágrimas de cocodrilo, y lo único que anhelan es que todo vuelva a la normalidad, que nada les salpique y así poder mantener sus poltronas, los privilegios y los sueldos, lo que se entiende como paz social. Son parte imprescindible del sistema capitalista, gente terca a las órdenes del amo.

Contra esto, la receta ya está inventada, y ha llevado la lucha antirracista hasta el punto donde está ahora: un momento histórico. Lucha, lucha y más lucha. La única manera de avanzar.

* Jordi Magrinyà, militante de Endavant

https://laccent.cat/antiracisme-o-barbarie/

---

https://www.lahaine.org/mundo.php/cat-cast-antirracismo-o-barbarie